

بزم شبانه

چون گوی، سر سپرده قهر زمانه ایم!
حیران در این نشستگه بی کرانه ایم!

تا روز را شبی و شبی را سحر کنیم
هر سو چو مور در طلب آب و دانه ایم!

مرغ شبیم و ناله کنان تا به صبحدم
در حسرت نداشتن آشیانه ایم!

ما را ز چشم مست مرنجان غزال شوخ
ما عاشقیم و با غم دل جاودانه ایم!

تا روز تار بخت ببینیم، همچو شمع
سوزیم و روشنی ده بزم شبانه ایم!

بیهوده آمدیم و چو رفتیم زین جهان
چون آه سرد، بی اثر و بی نشانه ایم!

رضا شاپوریان
چهارشنبه ۷ اکتبر ۱۹۹۸